Відомості.UA
№ 13 (601)
29 березня - 4 квітня 2012 року
http://vidomosti-ua.com/

На оздоровлення маленьких волинян передбачено 7,5 млн.

У 2012 році на оздоровлення волинських дітей передбачено 7,48 мільйона гривень із обласного, міських і районних бюджетів. Таку цифру озвучили на підсумковій колегії управління у справах сім'ї, молоді та спорту облдержадміністрації. До слова, у 2011 році відпочинком та оздоровленням було охоплено майже 70 тисяч волинських дітей. За цей літній сезон планують оздоровити майже 48 тисяч дітлахів у 579 волинських таборах відпочинку. Ще 15 тисяч відправлять у центри «Артек» і «Молода гвардія».

Вкрав техпаспорт, аби повернути за винагороду

До Камінь-Каширського РВ УМВС у Волинській області звернувся житель села Раків Ліс Роман Д., 1986 р. н. Чоловік повідомив, що з його автомобіля ВАЗ-2106, який був припаркований біля розважального закладу, викрали технічний паспорт на машину. А буквально через півгодини спритник мобільним телефоном вимагав у заявника 200 доларів у якості винагороди за повернення документа. Встановлено, що цей злочин скоїв односелець потерпілого Олег Р., 1990 р. н.

Я — за український вибір!

У 1991 р. українські громадяни обрали власний шлях, майже одностайно проголосувавши за незалежність України. Люди тоді були впевнені: це — єдиний правильний вибір, і ми, українці, здатні й повинні самі керувати своєю суверенною країною.

Як і народи ще 14 колишніх радянських республік, нас переповнювало відчуття того, що розкол величезної держави дасть нові можливості, зробить усіх багатшими.

Але ніхто тоді не думав, що станеться з загальною економікою, наукою, культурою. Ми хотіли будувати все нове!

Були заворожені новими ідеями ринку, конверсії, лібералізації, приватизації і не знали про те, що у світі вже ніде немає такого дикого капіталізму. Ми не знали, що в провідних європейських країнах є ще жорстке державне планування та регулювання. Як легко ми тоді відмовилися від статусу ядерної держави, проміняв-ши свою безпеку на обіцянки фінансової підтримки з-за кордону для проведення реформ. Ось тільки які це будуть реформи, не визначилися.

Сьогодні маємо напівзруйновану армію, втратили флот, військово-повітряні сили, сотні тисяч військових фахівців та офіцерів опинилися на вулиці, а професія військового перестала бути престижною.

Ми легко взялися за руйнування власного народного господарства, бо нам сказали, що приватизація — єдиний спосіб справедливого розподілу радянського майна між усіма громадянами держави. І в результаті нині більша частина народного господарства — енергетика, металургія, хімія, машинобудування — зосереджені в руках маленької групки людей.

Наша країна наївно відкрила ринок: нам сказали, що лібералізація і відкритий ринок зроблять українські підприємства сильнішими. В результаті імпортна продукція тут же заповнила прилавки і квартири українців. А люди, радіючи достатку товарів, не розуміли, що годують працівників інших країн. І наші заводи без спеціалістів, фінансування та підтримки держави повільно руйнувалися, стаючи легкою здобиччю для спекулянтів і ділків, яким було наплювати на долю підприємств, життя робітників, чиїми руками це багатство створювалося.

Ми ввели власні гроші, витративши на це сотні мільйонів доларів, але не довіряємо їм і воліємо зберігати всі свої заощадження в іноземній валюті.

Чи знали нинішні пенсіонери, голосуючи свого часу за незалежну Україну, вірячи, що нова країна забезпечить їм гідну старість, що їхня держава відбиратиме у них пенсії?

Ми 20 років проїдаємо, розтрачуємо, руйнуємо те, що дісталося нам у спадок від Радянського Союзу, боячись навіть подумати: а що буде, коли це закінчиться?

Коли вибирали незалежність, хіба ми вибирали таку Україну?

Тепер нас роздирають суперечності, сумніви, і — що найстрашніше — ми починаємо втрачати віру в себе. Шукаємо порятунку ззовні та сподіваємося, що нам обов'язково повинен допомогти Євросоюз. Хочемо, щоб європейці дали нам свою мрію, свою віру і свою волю.

Але в реальності багато європейських країн, які вирішили за чийсь рахунок стати багатими, тепер жорстоко за це розплачуються: вони тоді отримували гроші, а тепер доведеться віддавати суверенітет. Багато держав-членів ЄС опинилися в глибокій економічній депресії, безробіття там досягло дуже високого рівня. І ці країни не знають, куди їм йти: назад — неможливо, а вперед — нема куди. Вони потрапили в боргову пастку.

Україна проголосила курс на євроінтеграцію, але не зрушилася ні на крок! Чому? Тому що більша частина населення не готова відмовитися від своїх історії та культури на догоду миттєвим інтересам політиків, для яких Євросоюз — місце зберігання накопичених за народний рахунок капіталів. Зараз в Європі ніхто не зацікавлений у тому, щоб колишні республіки СРСР перетворювалися на економічно сильні та стабільні держави.

Наша країна поки стоїть на роздоріжжі: будувати суверенну державу або віддати право керувати собою новій європейській наддержаві. Перед українцями поставили помилкову мету, їм сказали: «Ви — європейці!». Україна скасувала візи для громадян європейських країн, а у відповідь одержала ще більш жорсткий механізм отримання віз до Європи. Ми їм не потрібні. Їм треба наш ринок, дешева робоча сила, місце для виробництва, яке забруднює навколишнє середовище.

Так, нам потрібні головні європейські цінності. Але прийняти і впровадити їх у наше життя ми можемо і повинні самі. Ніхто цього за нас не зробить. І для цього не обов'язково вступати в Європейський Союз.

Наш народ зобов'язаний здобути уроки з власної історії, а також із історії інших молодих країн! Якщо ми на роздоріжжі, значить, ще не втратили право на власний вибір. І це сьогодні — наш основний ресурс

і наша сила! Ми ще можемо зробити свій, український, вибір. Мій вибір — сильна й незалежна держава!

Нам необхідна нова конституція, нова політична система. Нам потрібна така влада, яка буде підкорятися волі громадян. Ми два десятки років проводимо економічні реформи, які насправді виявляються просто поділом і переділом радянського господарства між невеликою кількістю фінансових груп. Але якщо спочатку ділили підприємства, то тепер приватизуються державні органи влади. Суди, податкова, прокуратура, парламент — усе це вже чиясь приватна власність!

Ви ніколи не замислювалися: чому політик чи політична сила, які, прийшовши до влади, починають проводити в життя курс, котрий кардинально відрізняється від їхніх передвиборних обіцянок, залишаються при владі? Хто в цьому разі повинен і може змусити їх виконати свої обіцянки? Зараз ідеологічні гасла та програми стали всього лише ширмою і необхідним атрибутом для тих, хто будь-що хоче бути при владі. Українським громадянам необхідно зрозуміти й зробити висновки: наші проблеми не в тому, що ми вкотре помилилися, проголосувавши за того чи іншого політика чи політичну силу, а в тому, що будь-яка влада, розуміючи свою безконтрольність, починає відчувати безкарність, згадуючи про інтереси народу лишень напередодні чергових виборів.

Я впевнений: нам сьогодні потрібно створювати громадський рух, який ставить перед собою мету реального впливу та громадського контролю над обраною народом владою. Головне завдання такого руху — формування в Україні громадянського суспільства, яке змусить будь-яку обрану електоратом владу виконувати свої обіцянки, бути законослухняною, рахуватися з думкою більшості виборців із усіх питань державного устрою, економічного чи зовнішньополітичного курсу країни.

А ще нам гостро необхідна нова зовнішня політика. Україна завжди — ще з часів Київської Русі — відігравала ключову історичну роль. Нам необхідно повернути свої позиції на своїй же території, яку впродовж століть освоювали українці разом із росіянами й іншими народами! Необхідно відновити і розвивати економічні та культурні зв'язки в рамках Єдиного економічного простору з Росією, Білоруссю, Казахстаном. Тому що перед нами стоять однакові проблеми та спільні цілі. Разом ми будемо сильнішими! І, як завжди, в найважчі часи Київ знову має стати центром економічної та культурної консолідації.

Українцям потрібно позбутися комплексу меншовартості та неповноцінності, який нам нав'язали. Є навіть люди, котрі стверджують, що це, мовляв, невід'ємна частина нашої української ментальності. Все це — неправда! Ми можемо самі ставити і досягати великих цілей! Можемо мати рівноправні відносини з усіма сусідами, а не стояти з простягнутою рукою, прохаючи про допомогу. Нам не це потрібне, а здорові амбіції, здоровий глузд і готовність до праці заради власного блага.

Нам необхідна нова економічна політика, яка на чільне місце поставила б українські підприємства. Ми просто зобов'язані створити всі умови для тих, хто готовий працювати та вкладати в нашу економіку. За двадцять років ми побудували багато магазинів, мегамаркетів і величезних ринків. З'ясувалося, що це зовсім не складно. Але ми не будуємо підприємства, які виробляли б сучасні кораблі, літаки, складне устаткування. Ось те надзавдання, котре має стати пріоритетом влади!

Українцям необхідно позбутися дурних дискусій про мову: немає жодного конфлікту між російською та українською мовою. Наша двомовність — це наша перевага, яку ми повинні зберегти й розвивати.

Ми потребуємо нової соціальної політики, але не маємо права відбирати у наших громадян пенсії і їхнє право на заслужений відпочинок. Ми не можемо залишити без справедливих грошових дотацій інвалідів, чорнобильців, афганців. Наша держава зобов'язана забезпечити гідне життя тим, хто не може це зробити через хворобу або вік.

Нашим співвітчизникам слід повернутися до ідеї, що освіта й наука — основа розвитку будь-якого суспільства. На жаль, система освіти розвалюється, а наука просто зникає як галузь. Дипломи та наукові звання продаються, як віники на базарі, не маючи жодної цінності. Нам необхідно перестати фінансувати науку й освіту за залишковим принципом!

Українська держава мусить розглядати інвестиції в людину та її розвиток як своє основне та пріоритетне завдання.

Нам необхідно дбайливо ставитися до того, що у нас було і є, поки все остаточно не розвалилося. Історія Київської Русі, Запорізької Січі, Російської імперії та Радянського Союзу — все це наша історія!

У нас іще є час зробити свій вибір — наш український вибір.

Віктор МЕДВЕДЧУК
ініціатор громадського руху
«Український вибір»
«Експерт Україна»
26 березня 2012 року

БЛАГОУСТРІЙ

До Великодня відремонтують дороги до храмів і цвинтарів

Цьогоріч у районах насамперед ремонтуватимуться ті дороги, які ведуть до шкіл, ФАПів, амбулаторій, храмів і цвинтарів, наголосив на нараді перший заступник голови Волинської облдержадміністрації Олександр Башкаленко.

Він нагадав, що у 2012 році Волині з держбюджету передбачено 151 мільйон гривень на ремонт доріг, із них 79 млн. спрямують на будівництво доріг державного значення, 51 млн. передадуть бюджетам сільрад, 31 млн. акумулюють в обласному бюджеті.

Напередодні Великодня в районах відремонтують під'їзні дороги до храмів і цвинтарів. Щодо доріг до лікарень, шкіл і ФАПів, то тривають процедури узгодження проектно-кошторисної документації та укладення договорів підряду. Приблизне фінансування реконструкції доріг на кожен район складає 300 тисяч гривень.

Керівники районів, де ще не розпочинали цих робіт, отримали від першого заступника голови облдержадміністрації попередження. До 29 березня у них є час виправитись. Якщо ж ситуація не зміниться, то кошти перепрофілюють на інші об'єкти.

ДОГРАЮТЬСЯ!

Завокзальний ринок Луцька — один із найбільш небезпечних об'єктів Волині

Через хаотичну забудову на газопроводі високого тиску, що проходить територією Завокзального ринку в Луцьку, це торговище є одним із найнебезпечніших об'єктів Волинської області. Доки «газове питання» не вирішене, працівники ринку та велика кількість відвідувачів щодня наражаються на серйозну небезпеку, повідомляє прес-служба «Волиньгазу».

Це показали спільні тактичні навчання бійців МНС і газовиків на цьому ринку: рятувальні служби мали евакуювати торговців і відвідувачів із небезпечної зони, пожежники — погасити умовну пожежу. Проте до порятунку людей справа не дійшла, позаяк охоронна зона газопроводу високого тиску забудована торговими павільйонами, тому жодних протиаварійних робіт там провести неможливо.

Газова труба діаметром 219 мм пролягає в межах 15 м від проїжджої частини вздовж вулиці Карпенка-Карого поряд із торговим центром «Караван». Із розширенням Завокзального ринку охоронна зона над газопроводом високого тиску хаотично забудувалась. Але, згідно з чинними нормами газопостачання, для безпеки людей коридор санітарної зони газопроводу має становити чотири метри для пересувних контейнерів і сім — для будівель із фундаментом. Тим часом на «Варшавці» фундаменти стоять просто на газопроводі.

Вирішенням ситуації може бути перенесення кіосків і облаштування санітарної зони газопроводу. Проте самі підприємці й адміністрація ринку не готові втрачати торгові місця й підтримують ідею перенесення газової труби на проїжджу частину вулиці Карпенка-Карого. Якщо розпочати перенесення газопроводу, то будівельні роботи паралізують роботу частини ринку на весь період, доки на вулиці по-новому не вкладеться асфальт.

Поки проблема з трубою не вирішена, відвідувачі ринку продовжують ризикувати своїм життям, а підприємці воліють не помічати загрози.